

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania Z. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)
adwokatowi R. O. - pełnomocnikowi z urzędu kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług
tytułem zwrotu kosztów udzielonej pomocy prawnej w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2013 r.

Podniesiono, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów postępowania tj., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 230 k.p.c., oraz art. 328 § 2 k.p.c. art. 473 § 1 k.p.c. w związku z 391 § 1 k.p.c. Podkreślono mianowicie, że Sąd orzekający nie przeprowadził zawnioskowanych przez skarżącego dowodów, a w szczególności nie przesłuchał wskazanego świadka.

Ponadto pomimo ustalenia, że skarżący jest osobą o stwierdzonym upośledzeniu, która nie jest w stanie we właściwy sposób reprezentować swych interesów, ustalił, w sposób sprzeczny z art 233 § 1 k.p.c. stan faktyczny bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie sądem faktu, w związku z tym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyroki SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588, z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597). Sąd Najwyższy nie może brać pod uwagę zawartych w skardze argumentów polemizujących z dokonaną przez sąd oceną dowodów (wyrok SN z 2 października 1997 r., II CKN 360/97, Prok. i Pr.-wkł. 1998, nr 9, s. 39).

Uzasadnienie podstawy kasacyjnej wniesionej skargi nie zawiera racjonalnych argumentów podważających trafność zaskarżonego orzeczenia. W takim przypadku skargę się oddala (wyrok SN z 8 maja 2000 r., V CKN 36/00, LEX nr 269797).

Skargę kasacyjną można wprowadzić oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania (jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy), ale podstawą tą nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a takim niewątpliwie jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 25 sierpnia 2010 r., II PK 52/10, LEX nr 661500). W skardze w istocie kwestionuje się wyłącznie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd.

Skarżący powołał w podstawie skargi również naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., ale przyjmuje się, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (powinno być: w związku z art. 391 § 1 k.p.c. – wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2009 r., II PK 210/08, LEX nr 523527) może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną wtedy, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji nie posiada wszystkich koniecznych elementów lub gdy zawiera kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną. Chodzi o sytuację, gdy treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia

całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania wyroku. (przykładowo wyrok SN z 24 sierpnia 2010 r., I UK 76/10, LEX nr 653665).

W związku z powyższym nie sposób stwierdzić, aby skarga była oczywiście uzasadniona. To skarżący powinien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126).

Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.